

Julia Urszula Ledóchowska – Założycielka Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego

Julia Ledóchowska - z mamą i rodzeństwem

Julia Ledóchowska przychodzi na świat **17 kwietnia 1865 w Loosdorf (Austria)** jako drugie z siedmiorga dzieci Antoniego Ledóchowskiego (1823-1885) i Józefiny Salis-Zizers (1831-1909). W **1874** roku rodzina przenosi się do Sankt Pölten, większego miasteczka niedaleko Loosdorf. Tam Julia uczęszcza do Szkoły Pań Angielskich, gdzie otrzymuje wykształcenie o profilu humanistycznym. W **1883** urzeczywistniają się plany Antoniego, by wrócić z rodziną na ziemie polskie. Ledóchowscy nabywają dworek w Lipnicy Murowanej, niedaleko Krakowa.

W **1886** Julia wstępuje do klasztoru urszulanek w Krakowie. Po nowicjacie Julia składa śluby zakonne i otrzymuje imię s. Maria Urszula od Jezusa. Pracuje jako nauczycielka i wychowawczyni w szkole prowadzonej przez siostry urszulanki. Bierze też lekcje malarstwa i ozdabia klasztorną kaplicę malowidłami ściennymi i obrazami. W 1904 roku zostaje wybrana przełożoną klasztoru krakowskiego.

W **1907** z błogosławieństwem papieża Piusa X wraz z dwiema siostrami wyjeżdża do Petersburga, aby objąć kierownictwo internatu dla dziewcząt przy polskim gimnazjum parafii św. Katarzyny. Siostry noszą strój świecki, ponieważ w imperium rosyjskim życie zakonne jest zakazane. M. Urszula szybko znajduje drogę do serc i umysłów dziewcząt. Uczy się języka rosyjskiego i zdaje egzamin państwowy, aby móc prowadzić lekcje języka francuskiego.

Wspólnota sióstr powiększa się. W 1908 roku mała filia klasztoru krakowskiego staje się autonomicznym domem urszulanek z własnym nowicjatem, a m. Urszula jego przełożoną.

W 1910 nad Zatoką Fińską powstaje dom dla wspólnoty, zwany Merentähti (po fińsku: Gwiazda Morza), oraz - realizujące idee pedagogiczne m. Urszuli - gimnazjum z internatem dla dziewcząt. M. Urszula, przynaglona miłością Chrystusa, nawiązuje szybko kontakt z miejscową ludnością protestancką, a katolicka kaplica domu staje się miejscem modlitwy również dla Finów – w ich własnym języku.

Wybuch wojny w **1914** roku powoduje wydalenie m. Urszuli, jako obywatelki austriackiej, z Rosji. Wyjeżdża do Szwecji, do Sztokholmu, a następnie do Danii. Zatrzymała się w Skandynawii: w Sztokholmie, następnie w Danii. Wspólnie z wyjeżdżającymi kolejno z Petersburga siostrami zorganizuje szkołę języków dla skandynawskich dziewcząt, potem m.in. ochronkę dla sierot po polskich emigrantach. Jednocześnie uczestniczy aktywnie w życiu katolickiej diaspory w Skandynawii. Podejmuje współpracę z Komitetem Pomocy Ofiarom Wojny, założonym w Szwajcarii przez Henryka Sienkiewicza. Poprzez akcję odczytową kształtuje wrażliwość społeczeństw skandynawskich na sprawę niepodległości Polski. Uczy się języków skandynawskich, aby lepiej dotrzeć do słuchaczy.

W **1918** roku Polska odzyskuje niepodległość. Matka myśli o powrocie ze swoją wspólnotą do kraju. W 1920 roku, dzięki ofiarności norweskiego konsula Stolt-Nielsena, zostaje kupiony majątek w Pniewach. Tu osiedla się petersburska wspólnota urszulanek po kilkuletniej wędrówce. Powstaje pierwszy dom szarych urszulanek, dom macierzysty.

Wkrótce potem Stolica Apostolska daje pozwolenie na przekształcenie wspólnoty klasztoru petersburskiego w apostolskie Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego - żyjące duchowością urszulańską sięgającą korzeniami św. Anieli Merici oraz tradycją pracy wychowawczej jako uprzywilejowanego narzędzia ewangelizacji, szukające równocześnie form odpowiadających nowym potrzebom, szczególnie ludzi uboższych. Zgromadzenie szybko się rozwija. Powstają domy i dzieła w Polsce i na Kresach Wschodnich, od 1928 we Włoszech, od 1930 we Francji.

M. Urszula formuje siostry do umiłowania Boga ponad wszystko, pragnąc, aby żyły w prostocie, były pokorne, a równocześnie pełne poświęcenia i twórcze w służbie innym, zwłaszcza dzieciom i młodzieży. Uśmiech, pogodę ducha i dobroć uważała za szczególnie wiarygodne świadectwo więzi z Chrystusem. Spala się miłością do Jezusa Chrystusa i ta miłość pozwala jej kochać każdego człowieka, bez względu na wyznanie, przekonania, pozycję. Matka Urszula umiera **29 maja 1939** w Rzymie w opinii świętości.

20 czerwca 1983 w Poznaniu Jan Paweł II beatyfikuje m. Urszulę. W **1989** zachowane od zniszczenia ciało bł. Urszuli zostaje przewiezione z Rzymu do Pniew i złożone w kaplicy domu macierzystego.

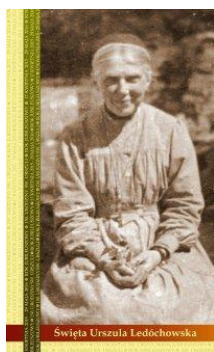
W 2002 roku kończy się proces kanonizacyjny: 23 kwietnia w Watykanie ogłasza się dekret o uznaniu cudu za wstawiennictwem bł. Urszuli.

18 maja 2003 w Rzymie Ojciec Św. Jan Paweł II kanonizuje m. Urszulę Ledóchowską.

W dniu **5 marca 2009** roku Senat Rzeczypospolitej Polski podjął uchwałę w sprawie uczczenia 70. rocznicy śmierci świętej Urszuli Ledóchowskiej i uznania jej za wzór patriotki.

Liturgiczne wspomnienie św. Urszuli przypada 29 maja.

Trwa peregrynacja relikwii i obrazu św. Urszuli

Od 17 kwietnia 2015 roku trwa peregrynacja relikwii i obrazu św. Urszuli po rodzinach na terenie pniewskich i sąsiednich parafii. Od tego czasu relikwie i obraz św. Urszuli gościły w 34 rodzinach z Pniew i okolic, z Poznania, Nowego Tomyśla i Obornik, przebywały w Parafii św. Jana Chrzciciela w Pniewach na czas odpustu, a w dniu 19 września 2015 roku pojedą do Kwilcza z okazji poświęcenia tam figury św. Urszuli.

Zachęcamy do korzystania z łask Roku Jubileuszowego z okazji 150-lecia urodzin św. Urszuli i do przyjmowania relikwii i obrazu Świętej. Ich obecność w domu daje całej rodzinie możliwość wspólnej modlitwy (każda rodzina otrzymuje specjalny modlitewnik) i refleksji, może być po prostu okazją do wspólnego świętowania i radowania się obecnością niezwykłego Gościa.

Chęć przyjęcia relikwii i obrazu Świętej na jedną dobę
można zgłosić w zakrystii kaplicy Sanktuarium.
Peregrynacja będzie trwała do końca Roku Jubileuszowego,
to jest do 29 maja 2016 roku.

Źródło: <http://sanktuarium-pniewy.pl/pl/sw-urszula>
<http://sanktuarium-pniewy.pl/pl/aktualnosci/item/195-trwa-peregrynacja-relikwii-i-obrazu-sw-urszuli>

DODATEK DO ETAPU DEKANALNEGO !!!

Siostra Julii, bł. Maria Teresa, była założycielką Sodalicji św. Piotra Klawera - zgromadzenia zajmującego się działalnością misyjną w Afryce. Jej bracia: Włodzimierz został przełożonym generalnym zakonu jezuitów, a Ignacy - generałem Wojska Polskiego (zładzony w 1945 r. w hitlerowskim obozie koncentracyjnym). Stryjem Julii był kard. Mieczysław Ledóchowski - arcybiskup gnieźnieński-poznański, Prymas Polski, obrońca polskości, dziadkiem - gen. Ignacy Ledóchowski - uczestnik kampanii napoleońskiej i powstania listopadowego.

Źródło: <http://www.cudaboze.pl/2008/rozdzial.php?numer=5&rozdzial=1>